

ЄВАНГЕЛІНА

Євангеліна Фокс завжди вірила, що колись опиниться в казці. У дитинстві щораз, як до батькової крамниці прибувала нова партія цікавинок, дівчинка стрімголов бігла зустрічати ящики з ними. Вона уважно роздивлялася кожен предмет і запитувала себе: «Може, це воно?». Може, це й була та річ, яка занурить її у світ фантазій.

Одного разу прибув величезний короб, усередині якого була самісінька дверна ручка. Вишукана, інкрустована зеленими самоцвітами, що виблискували на сонці, наче чарівні. Дівчинка була переконана, що коли з'єднати її з правильними дверима, то вона відчинить прохід в інший світ, і так розпочнеться Євангелінина історія.

На жаль, дверна ручка так ніколи й не відкрила дороги до чогось надзвичайного. Але Євангеліна не припинила сподіватися, що десь на неї чекає її казка.

Надія, уява й віра в магію завжди були для неї такі ж природні, як дихання. А втім, виявилось, що дихати було важко, коли вона нарешті опинилася в цьому десь, в обіймах вродливого молодика, який стверджував, що він її чоловік.

Чоловік. Від цього слова в неї голова йшла обертом. Як? Як? Як? Усе це її так ошелешило, що в думках крутилося лише одне це слово. Насправді навіть його вона не спромоглася вимовити вголос.

Якби її не тримали в обіймах, Євангеліна, мабуть, осіла б назад на підлогу. Це все неможливо було так швидко досягнути.

Останнє, що вона пам'ятала, це те, як сиділа біля батька, коли той був при смерті. Але навіть цей спогад був якийсь нечіткий. Наче його смерть була намальована на полотні, яке не просто вигоріло з часом, шматки з якого були безжально вирвані. Цілі місяці, які передували батьковій смерті, випали з пам'яті, як і все, що сталося по тому. Вона не пам'ятала навіть, від чого почалася лихоманка, яка й звела його в могилу.

Вона лише знала, що, як і матері, батька не було серед живих, і вже давно.

— Євангеліно, розумію, що тобі, напевно, страшно. Мабуть, ти відчуваєшся самотньою. Але це не так. — Незнайомець, що назвався її чоловіком, пригорнув її ще ближче.

Він був такий високий, що Євангеліна почувалася крихітною, коли він міцно притискав її і вона відчувала, що він теж тремтить. Навряд чи він був так само наляканий, як і вона. Але, очевидно, він не відчувався таким упевненим, яким хотів здаватися.

— У тебе є я, і для тебе я зроблю все, що завгодно.

— Але я тебе не пам'ятаю, — озвалася вона. Їй не хотілося відхилятися від нього. Однак це все її приголомшувало. Він її приголомшував.

Коли Євангеліна відсунулася від незнайомця, між бровами в нього залягла глибока зморшка. Але його голос звучав заспокійливо, коли він терпляче відповів:

— Моє ім'я — Аполлон Акадський.

Євангеліна знову спробувала відшукати в пам'яті спогади про нього, бодай якусь маленьку згадку. Їй потрібно було щось знайоме, щось, за що можна вчепитися, щоб не звалитися на землю, і Аполлон дивився на неї так, наче хотів бути цим чимось. Ніхто й ніколи не дивився на неї так пристрасно.

Він нагадував їй казкового героя. Широкоплечий, із вольовим підборіддям, темними палкими очима, вбраний у такий розкішний одяг, що навіював думки про палаци та скрині з коштовностями. На ньому був темно-червоний камзол із високим коміром і багатою золотою вишивкою на манжетах і плечах, а під ним щось на кшталт дублета — принаймні вона думала, що це так називається. Чоловіки в її рідному місті, Валенді, одягалися зовсім інакше.

Але, очевидно, зараз вона була не вдома. Від цієї думки її накрила нова хвиля паніки й вона схвильовано заторохтіла:

— Як я тут опинилася? Як ми зустрілися? Чому я тебе не пам'ятаю? — запитувала вона.

— Твої спогади хтось украв, той, хто намагається нас розлучити. — У карих очах Аполлона промайнула чи то злість, чи то біль, Євангеліна не могла визначити.

Їй хотілося б його згадати. Але що більше вона старалася, то гірше почувалася. Від цього в неї розколювалася голова, а в грудях з'явилося відчуття порожнечі, наче вона втратила не тільки спогади, а й щось іще. Ураз біль став просто нестерпним, і вона схопилася за груди, очікуючи знайти там рвану рану. Але рани не було. Її серце було на місці, і вона відчувала, як воно б'ється. На якусь спустошливу мить Євангеліні здалося, що це неправильно, що її серце має бути таким само розбитим, якою почувалася вона сама.

Раптом її пронизала думка — гостра, але нечітка.

Вона мала сказати комусь щось важливе.

Євангеліна не пам'ятала, що саме, але здавалося, увесь її світ залежав від цього. Від однієї цієї думки кров застугоніла в її жилах. Вона спробувала згадати, що й кому мала сказати — можливо, цьому Аполлонові?

Чи не через це вкрали її спогади?

— Чому хтось намагається нас розлучити? — запитала вона.

У неї було ще багато запитань. Вона могла б знову поцікавитися, як вони познайомилися, як довго були одружені, але Аполлон несподівано занервував.

Він крадькома подивився за спину Євангеліни й тихо промовив:

— Усе складно.

Євангеліна простежила за його поглядом і побачила, що сиділа, притулившись до дивних дерев'яних дверей. Обабіч них стояли два кам'яні янголи-воїни, що видавалися радше живими істотами, ніж холодними статуями. Їхні крила були розправлені й забризкані краплями висохлої крові. Від цього видовища в Євангеліни

знову закололо в грудях, наче тіло пам'ятало щось, що забув її розум.

— Ти знаєш, що тут сталося? — запитала вона.

На мить на Аполлоновому обличчі промайнуло щось схоже на провину, а може, то був лише сум.

— Обіцяю, що відповім на всі твої запитання. Але зараз ми маємо йти звідси. Йти, поки *він* не повернувся.

— Ти про кого?

— Про мерзотника, що стер усі твої спогади. — Аполлон узяв Євангеліну за руку й, міцно тримаючи, повів її геть із кімнати із загадковими дверима та войовничими янголами.

Був пізній ранок, зернисте світло падало на полиці з рукописами, перев'язаними стрічками й мотузками з китицями. Очевидно, вони були в якійсь старовинній бібліотеці, хоча що далі вони йшли, то новішими видавалися книжки.

Запилена кам'яна підлога змінилася на блискучий мармур, стелі стали вищими, світло — різкішим, замість рукописів з'явилися фоліанти в шкіряних палітурках. У яскравішому освітленні Євангеліна знову спробувала відшукати щось, що бачила раніше. Щось, що могло б допомогти їй згадати. У голові вже трохи прояснилося, проте вона не впізнавала нічого навколо.

Вона справді потрапила у своє «десь», і здається, пробула тут досить довго, щоб зустріти як героїв, так і лиходіїв, і опинитися на полі їхнього бою.

— Хто такий цей «він»? — не вгавала вона. — Той, що вкрав мої спогади?

Аполлон зашпортався. А потім наддав ходи.